

РЕШЕНИЕ

№ 38222

гр. София, 18.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 28.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **3800** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на Р. И. (R. I.), [дата на раждане] в [населено място], Б., гражданин на Б., персонален номер 19973011457000270, притежател на паспорт № B00080802, издаден на 17.01.2022, валиден до 16.01.2032, чрез адв. Г. П. П., вписан в Р. Адвокатска Колегия под номер [ЕГН] с адрес на кантората: [населено място], [улица], вх. 3, ет. 1, ап. 24, срещу Отказ от 10.03.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза „Д“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място].

В жалбата се твърди за незаконосъобразност на отказа поради липса на мотиви по смисъла на чл. 59 от АПК. Твърди се още, че постановеният отказ засяга правото му на образование в нарушение на чл. 2 от Протокол №1 към ЕКПЧ и чл. 14 от ЕКПЧ. Твърди, че е приложил всички изискуеми документи към заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „Д“), а посоченото от органа основание за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ намира за изцяло немотивирано и неподкрепено с доказателства. Претендира за отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], чрез гл. спец. И. А. лице с юридическо образование, оспорва жалбата и моли същата да бъде

отхвърлена.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало повод заявление Р. И. (Р. I.),/л.57/ [дата на раждане] в [населено място] за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до Посолството на Република България в [населено място], И., като основание е посочил: обучение. Представил е удостоверение №178/09.01.2025г., че е приет специалност „Инженерна екология“, ОКС Магистър, редовна форма на обучение за срок от година и половина в Русенски университет „А. К. Удостоверение №04-11-2824/13.11.2024 на Министерството на образование и науката на основание чл. 19, т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим и на основание чл. 15а, ал. 1 от Наредбата за държавните изисквания за приемане на студенти във висшите учебни училища на Република България. Удостоверение за заплатена студентска такса от 2500 евро и банково извлечение с налични средства в размер над 5000 евро (евро) за издръжка в България, както и свидетелство за съдимост.

Със стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране, или отмяна на виза, приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Н., от Генерално консулство на Р. България в [населено място], И., подписано от завеждащ консулската служба С. Ц. П., с адресат оспорващият, Р. И. е постановен отказ. Същият е уведомен, чрез емайл, че издаването на виза е отказано с дата 10.03.2025г. Отразените в акта основания са чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – "Апликанта е приет за редовен студент, но след като премине обучение в 9-месечен подготвителен и специализиран езиков курс по български език за учебната 2024г. – 2025г. При тези факти органът за административен контрол на чужденците в Република България е формирал извод, че лицето може да дойде в Република България най-рано през м. февруари 2025г. (след приключване на зимния и преди началото на летния семестър), което би попречило на успешното завършване на езиковото обучение и невъзможността му впоследствие да продължи обучението си в избрана специалност.,/л.47/

В хода на съдебното производство се представиха и приеха по делото следните писмени доказателства, съгласно определение на съдът по реда на чл. 192 от ГПК: справка от ДАНС с писмо рег. № М-7892/22.07.2025г./л.125/. Становище на началник група „Миграция“ на ОД на МВР [населено място] – МВР, обективизирано в писмо рег. № 5373р-353 от 18.02.2025г./л.116/ Доклад на ОДМВР-Р. до дирекция „К. отношения“, МВнР. Същите са приети с протоколно определение на съдът в открито с.з. на 28.10.2025г.

Административен съд София-град, като прецени доказателствения материал по делото, както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК приема следното:

Жалбата е изпратена до АССГ, чрез пощенски оператор на 24.03.2025г./л.15/. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Видно от текста на жалбата до съдът, жалбоподателят се е позовал на обстоятелства касаещи нарушаването на права по

ЕКЗПЧОС.Предвид изложеното настоящият състав приема,че жалбата,попада в предвиденото в закона изключение,същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество по изложените в нея основания.Жалбоподателят се позовава на чл.2 на допълнителния протокол към ЕКПЧ според който никой не може да бъде лишен от правото на образуване.

Същата е в срок и е процесуално допустима,по същество основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

С т.4 на Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34, ал.2 т Наредба за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (Н.).

Със Заповед №3 от 16.01.2025г. на управляващ Посолството на Република България в [населено място], И.,С. Ц. П. - завеждащ Консулска служба в Посолството, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец съгласно Приложение № 7 към Н../л-80-82/.Съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от Н., според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност".

В случая е налице отрицателно становище на началник група „Миграция“ на ОД на МВР [населено място],обективизирано в писмо рег. № 5373р-353 от 18.02.2025г./л.116/ според което апликантът е приет за редовен студент, но след като премине обучение в 9-месечен подготвителен и специализиран езиков курс по български език за учебната 2024г.–2025г.При тези факти органът за административен контрол на чужденците в Република България е формирал извод, че лицето може да дойде в Република България най-рано през м.февруари 2025г. (след приключване на зимния и преди началото на летния семестър), което би попречило на успешното завършване на езиковото обучение и невъзможността му впоследствие да продължи обучението си в избрана специалност.Както и отрицателно становище от зам. председателят ДАНС“,които се е позовал на становището на група „Миграция“ на ОД на МВР [населено място].

Депозирана е докладна по делото до МВнР от служител на ОД - МВР [населено

място],които е направил анализ на постъпилите искания за визи от граждани на И., Б. и П., приети за студенти в Русенски университет през 2015-2025г.Изложени са съображения от органа по контрол на миграцията,че тази категория чужденци продължават да използват страната,като транзитен пункт за миграция към З. Европа./л.108/

Жалбоподателят представил удостоверение №178/09.01.2025г.,че е приет специалност „Инженерна екология“,ОКС Магистър, редовна форма на обучение за срок от година и половина.Удостоверение №04-11-2824/13.11.2024 на Министерството на образование и науката на основание чл. 19, т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим и на основание чл. 15а, ал. 1 от Наредбата за държавните изисквания за приемане на студенти във висшите учебни училища на Република България. Удостоверение за заплатена студентска такса от 2500 евро и банково извличение с налични средства в размер над 5000 евро (евро), за издръжка в България,както и свидетелство за съдимост.

При тези данни по делото съдът намира оспорения отказ за незаконосъобразен поради неправилно приложение на материалния закон.

С оглед доказателства по делото настоящият състав приема,че административният орган не е обосновал извода си за наличие на обстоятелства по чл. 10, ал. 1, по т.17 от ЗЧРБ посочени в обжалваният административен акт поради следното:

Съгласно чл. 35 АПК, индивидуалният административен акт се издава,след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая.В случая консула в посолството на Република България в [населено място],И. е издал обжалвания отказ,като се е позовал на становище по повод проверка извършената от служители на сектор "Миграция" при ОДМВР-Р. и ТД ДАНС-Р.Съдът намира за необходимо да отбележи,че представеното становище от началника на сектор "Миграция" при ОДМВР-Р. не съставляват такъв "друг" документ по смисъла, вложен в ТР № 16/31.03.1975 г. на ВС, ОСГК, който да може да замести мотивите към отказа,доколкото те не кореспондират с посочените разпоредби от ЗЧРБ на които административния орган се е позовал при издаване на оспорения акт и представените документи от жалбоподателят.В случая не са разгледани и обсъдени всички представени,със заявлението за издаване на виза,писмени доказателства включително платени такси,наличност на финансови средства за издръжка и желание да обучение на апликанта в Р.България.В заявлението на апликанта л.22 е посочено,че процесната виза му е необходима за „обучение“т.24 в Р.България съгласно разпоредбите на ЗЧРБ.Тези обстоятелства не са обсъдени в обжалваният в настоящото производство акт.В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал т.17 от чл.10 на ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой.Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него т.е. заявените данни от апликанта следва да бъдат коректни.В самите подготвителни документи по издаване на акта е посочено,че целта на жалбоподателят е да се обучава в Р.България.Ответника не представя доказателства от които да е видно,че целта на апликанта не е обучение в Р.България,а възможност на достъп до други европейски страни и евентуална миграция.Административният орган за контрол на чужденците в Република България е

обсъдил хипотетична невъзможност на кандидата да проведе обучение по специализирана и езикова подготовка в РУ „А. К.“ т.к. кандидатът може да дойде в Република България най-рано през м. март 2025г.,което би попречило на успешното завършване на езиковото обучение и има за резултат невъзможността му впоследствие да продължи обучението си в избраната специалност.Съдът приема тези твърдения за хипотетични т.к. в административното производство, не е изследвано нивото на владеене на българския език от апликанта,нито е посочено и изследвано обстоятелството на какъв език се водят лекциите и обучението в РУ „А. К.“ по специалността която е бил приет Р. И..Настоящият състав следва да посочи,че справката представена от ответника касаеща миграция на студенти приети в РУ“А. К.“ от страни,като И., Б. и П.,към З. Европа дава индиция за използването на обучение,като форма на миграция,но тя е неотнормирана към настоящото производство т.к. искането за издаване на виза от гражданин на Б., да се обучава на територията на Р.България,не го прави автоматично потенциален емигрант.Ответника не е представил такива доказателства за апликанта по делото.

Настоящият състав следва да посочи,че съгласно член 12 Директива 2004/114 държавите членки са длъжни да издадат разрешение за пребиваване с цел образование на кандидати, които отговарят на посочените в членове 6 и 7 от нея изисквания, доколкото тези разпоредби изчерпателно предвиждат както общите и специфичните условия, които следва да изпълнява кандидатът за разрешение за престой с цел образование, така и причините, които могат да обосновават отказ за приемането му. Директива 2004/114 също признава на държавите членки свобода на преценка при проверката на молбите за приемане.В решение на СЕС дело C-491/13 се сочи ,че :да се позволи обаче на дадена държава членка да въвежда по отношение на приема на граждани на трети страни с цел образование допълнителни условия към предвидените в членове 6 и 7 от Директива 2004/114, би било в противоречие с посочената в директивата цел да се насърчава мобилността на тези граждани.В решението също е посочено,че приемането на гражданин на трета страна не се допуска поради причини,свързани с наличието на заплаха за обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве,каквото не е настоящият случай.

По изложените съображения, оспореният отказ за издаване на виза вид "Д" за дългосрочно пребиваване е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК,поради което следва да бъде отменен,като преписката следва да бъде изпратена на ответника за издаване на мотивиран административен акт,с който да се произнесе по подаденото заявление №25000486 от 04.02.2025г. от Р. И. искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид "Д",при съобразяване на изложените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора на основание чл.78, ал.8 ГПК, чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноски за държавна такса в размер на 10 лв. Жалбоподателят претендира и адвокатско възнаграждение съгласно чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата, уреждащ хипотеза на безплатна адвокатска помощ в полза на материално затруднени лица. Това основание изрично е посочено в сключения договор за правни услуги от 20.03.2025 г., поради което в полза на адв. Г. П. следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. съгласно чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 34 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. И. (Р. I.), [дата на раждане] в [населено място], Б., гражданин на Б., с паспорт № В00080802, издаден на 17.01.2022г, валиден до 16.01.2032г., отказ от 07.03.2025г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място].

ВРЪЩА преписката на органа за произнасяне по заявление №25000486 от 04.02.2025г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), подадено от Р. И. (Р. I.), [дата на раждане] в [населено място], гражданин на Б., при съобразяване тълкуването на закона, дадено с настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Р. И. (Р. I.), [дата на раждане] в [населено място], гражданин на Б., със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. 3, ет.1, ап.24, чрез адв.Г. П., на основание чл.143, ал.1 АПК сторените разноси за държавна такса в размер на 10 лв.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на адвокат Г. П. П. от АК Р.номер [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. 3, ет.1, ап.24, на основание чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

съдия: